NEMERE ISTVÁN

Londonba nem indul vonat

adamo books kiadó

Nemere István

Londonba nem indul vonat

Kiadó: Adamo Books Kft.
http://adamobooks.com
Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.
Budapest, 2020

ISBN: 978-963-453-676-5

adamo books kiadó

Tartalom

1. A váratlan támadás 4
2. Az ellenség 37
3. Akciók 68
4. A harc folytatódik 112
5. Három összecsapás 154

Akciók

- Szicília! - mondta érthetően, tisztán. Mindenki, még a legtávolabbi sarokban álló technikusok is hallották.

Resnick meredten figyelte. A nő valamivel alacsonyabb volt nála, s nem túl erős, inkább karcsú. Öltözete semmiben sem különbözött azoktól a divatos kreációktól, amiket e pillanatban itt a környéken vagy éppenséggel Párizsban, Londonban lehetett látni az ifjú hölgyeken. Világos alj, halványzöld blúz, ugyanolyan színű kézitáska. David észrevette, hogy a nő nem magas sarkú cipőt hord. Mintha viselője szabadabb mozgást szeretne biztosítani magának.

Apró, de szemmel láthatóan erős kezek, a hosszúkás ujjakon néhány aranygyűrű, és kicsiny női óra a csuklón. Biztosan az sem a legolcsóbb fajtából való. Davidben az a halvány érzés alakult ki, hogy bár a nő nem szeretné magára felhívni a figyelmet a külsejével, mégsem tud egészen lemondani előnyeiről, amelyeknek nagyon is tudatában van. Sem ruháinak anyaga, sem ékszerei nem tűntek hivalkodóknak, mégis felkeltették a figyelmet. Valami ilyesmi volt a magatartásában is; persze a férfi tudta: a nőnek itt egészen másképpen kell viselkednie. Lehet, hogy idefelé jövet még rámosolygott az utasokra - a pályaudvar itt van mellettük! -, járókelőkre, a sürgő-forgó Eurotunnel-személyzetre. De itt és most szigorúnak, keménynek és győzedelmesnek kell mutatkoznia. Palmer felügyelő a nő arcát nézte. Kissé akaratos áll jellemezte, azonkívül nagyon nőiesnek, sőt szépnek lehetett mondani: sötét szemek és szemöldök, piros ajkak, apró fülek, meglehetősen merész, mégsem túl szembetűnő orr. A vonásaiból nem lehetett egzotikus emberfajtára következtetni; éppúgy születhetett Európában, mint Amerikában vagy Ausztráliában. A kiejtése sem tisztán angliai britre vallott, a felügyelő inkább kanadaira gyanakodott, ám nem volt benne biztos. Ráadásul mindössze egyetlen szót mondott eddig, egy földrajzi nevet. A felügyelőnek még az is az agyába villant: elképzelhető, hogy a „Szicília” szóval megtéveszteni szeretnék

őket? Netán az olasz maffiára akarják terelni a gyanút, ahogy előbb az IRÁ- nak adták ki magukat?

A nő tekintete körbejárt. A férfiak úgy érezték, mindnyájukat szemügyre veszi, és tényleg ez történt. „Szicília” gyorsan, de határozottan megnézte a jelenlevőket, és tévedhetetlen bizonyossággal választotta ki Palmer felügyelőt. ót ítélte meg főnöknek. Annak a férfinak, aki ebben a helyiségben utasítást adhat. Már-már úgy tetszett, telepatikus képességekkel rendelkezik. Előbbre jött néhány lépést; a „vendéglátók” még mindig hallgattak. A „vendég” Palmerre nézve megszólalt:

- Úgy tudom, összeszedték a pénzt.

- Vannak feltételeink - mondta Palmer, most már nyugodtan.

- Erről szó sem lehet - vágta rá „Szicília” azonnal. „Mégis kanadai lehet” - gondolta a felügyelő. Habay úgy látta, Palmer túlságosan előtérbe került, miközben egyesek azt hihetik, hogy ő, Habay, meglapul mások háta mögött. Lélegzett hát egy nagyon mélyet, és előbbre lépett:

- Az Alagút igazgatója vagyok. Palmer úr a biztonsági felelős.

- Vagyis a legfontosabb ember... - A nő szája szögletében a gúnyos mosoly csak egy pillanat tört részéig élt. Akkor még nem tudták, miért mondta ezt, de sértésnek érezték, különösen az igazgató. „A legfontosabb ember...?” Habay makacsul becsukta a száját. Lioni mozdulni sem mert, állatkerti nyálra emlékeztetett, amit a kígyó ketrecébe tettek. Le nem vette szemét „Szicíliáról”. Úgy gondolta, jól meg kell jegyeznie ezt az arcot, annak minden részletét, mert utána nyilván megkérdezik a rendőrségen, hogyan nézett ki...? Le kell majd írnia, mint tanúnak. Hiszen ez a nő egy bűnöző. Egy veszedelmes terrorista banda tagja... Lioni az izgalomtól csak annyit érzékelt, hogy körülötte a többiek sem nagyon mozognak. De Fólia szintén hallgatott.

A nő így folytatta:

- Maga Alois Habay - nézett az igazgatóra, majd a mérnökre: - Ön pedig De Folla. Látja, ismerjük magukat, tájékozódtunk, mielőtt... mielőtt munkához láttunk.
- Ha maga munkának nevez egy terrorista támadást ... - kezdte volna Palmer. David még hallgatott.
- Ezt hagyjuk, jó? - A nő egy pillanatra levette álarcát, a hangja

közönségessé vált, bár lehet, ezt ugyancsak tervszerűen csinálta. Davidet egy állatszelídítőre emlékeztette, aki hol szigorúsággal próbálja ijesztgetni védenceit, hol meg cukorkával jutalmaz. Persze, cukorkáról itt szó sem volt, semmilyen értelemben. Annál inkább ijesztgetésről. Ez a nő igencsak érezte a hatalmát, s látszott a szemén, adott esetben kész azt használni is. Nagyon bátor lehet, ha be mert sétálni az oroszlán barlangjába - a félig már megvert, szűkülő, de éppen ezért kiszámíthatatlan ellenség vezérkarához.

- Nem vagyunk terroristák - mondta még a nő keményen, aztán összezárult az ajka. Megint végignézett rajtuk. Nem mindenki állta a pillantását.
- A rendőrség sem dőlt be annak, hogy az IRÁ-tól vannak. - Palmer úgy döntött, megőrzi nyugalmát, és ha kell, magára vonja a nő haragját. Hiszen ő jobban uralkodott magán, mint a máris zaklatott Habay vagy a mérnök, Lioniról nem is beszélve.
- Fütyülünk rá, mit hisz a rendőrség! „Szicília” hátravetette a fejét. „Szóval büszke is tud lenni, vagy csak az tud lenni?” - gondolta gyorsan David Resnick.
- Hol a pénz?

Szótlanul mutatták neki a falhoz támasztott három kis zsákot. „Szicília” odament, találomra kiválasztott közülük egyet, lehajolt, és kitágította a zsák száján a nyílást. De látszott, azért figyel arra, mit csinálnak a férfiak. A hátát a falnak vetette, miközben egyik keze belemélyedt a zsákba. „Ügyes” - állapította meg David. A nő kiemelt néhány maroknyi bankjegyet, megszemlélte a százas címleteket, s újra felegyenesedett.

- Mikor hagyják el az emberei az Alagutat, és mi lesz a túszokkal? - Palmer hangja élesen csendült. A felügyelő nem volt diplomata. Annak idején hibájául rótták fel neki ezt a rendőrségnél; a bankokban rekedt, fegyveres, túszszedő rablókkal mindig túl keményen, elutasítóan beszélt, és ebből sok baj származott. Palmer sohasem tudta legyőzni a társadalom rendjét őrző lényét. Neki csak a rendőr számított az igazi embernek, míg a bűnözőt a teljes gonoszság állapotában lefedező furcsa, ellenséges lénynek látta, akitől

undorodott. Többek között ezért támadtak konfliktusai feletteseivel, és amikor a konzorcium biztonsági vezetőt keresett az Alagúthoz, elsőként jelentkezett. A londoni rendőrségen aligha sajnálhatták, hogy otthagyja őket. De azt el kell ismerni: jó jellemzést adtak róla.

„Szicília” néhány pillanatig gondolkodott, ám közben nem vette le szemét a férfiakról. Szemlátomást ügyelt arra, nehogy valaki a háta mögé kerüljön. Carvin még mindig az ajtó mellett állt; egy kis csönd támadt a teremben.

- Kapcsoljanak össze velük, és megtudják a részleteket - közölte végül.

„Előttünk fognak tárgyalni?” - csodálkozott Palmer, de teljesítette az óhajt. A telefonhoz vezette a nőt. Az ott álló technikus máris hívta a terroristákat, aztán „Szicília” kezébe nyomta a kagylót.

- Halló...? Én vagyok - hallották a jelenlevők. Bekapcsolva maradt a fali hangszóró, amit sajnos a jövevény azonnal észrevett, és amikor a lenti terrorista beszélni kezdett, a nő leintette: - Nem csak én hallom a hangodat.
- Értem. Megvan a pénz? felelte-kérdezte a másik. „A dolgot nyilván így beszélték meg - gondolta David.
- Azért mégiscsak dühítő, hogy mindent úgy csinálnak, ahogyan eltervezték, mi meg egyetlen ponton sem tudunk beleköpni a levesükbe...”
- Igen.
- Akkor egy óra múlva...
- Vagy később. Mindenesetre ne siesd el a dolgot. Majd én közlöm velük a többit. Aztán... tudod, mi a dolgod.

Az utóbbi szavakban valamilyen mellékzönge is lappangott. Palmer és David egy pillanatra összenézett. Nem tetszett ez nekik. De nem maradt idejük semmire, mert a nő letette a kagylót, és feléjük fordult:

Az embereink egy óra múlva elindulnak. Erre fognak jönni, a francia parton. De ne feledjék: az aknákat ott hagyják, amelyek rádióval, távirányítással felrobbanthatok. Ezeket önök csak akkor távolíthatják el, amikor a mieink végleg elrepültek innen.

- Elrepültek...?

- Igen. Távozásunk előtt negyedórával önök ketten - mutatott nagyon határozottan Habay-ra és De Follára - lemennek gyalog a fréthuni bejáraton át az Alagútba, az első keresztfolyosóig. Megvárják az elektroautón érkező embereimet. Azok elengedik mostani túszaikat, cserébe átveszik magukat, és kihajtanak az Alagútból.

- Mi lesz utána? Hogyan távoznak innen? - kérdezte David.

- Mondtam, elrepülnek. Ugyanis helikopter jön értük. Ugyanaz, amelyik hamarosan engem visz el innen - és az ablak felé mutatott. Palmer már látta is a láthatár szélén növekvő kis fekete pontot. „Egy perc, és ideér, itt dübörög majd az épület mellett. Kik lehetnek ezek?" - töprengett tehetetlenül.

„Jól megszervezték" - futott át David fején a gondolat, és pár lépést odébbment, sántikálva. Szintén észlelte a közelgő helikoptert. Nem kicsi „szitakötő", hanem meglehetősen nagy jármű volt. Honnan szerezhették...?

- Nem fél, hogy követni fogja a francia rendőrség? - kérdezte Habay. A gyűlöletet tisztán is lehetett érezni a hangjából. Ötmillió font... Itt fogják elvinni az orra előtt? Ráadásul ő ugyancsak tússzá válik? Egész lénye irtózott ettől. De Folla sápadtan állt mellette.

- Majd maguk megkérik a rendőrséget, hogy ne avatkozzon bele a dologba.

- Miért tennénk meg? - kérdezte gyorsan Palmer. „Szicília" átható tekintetet vetett rá:

- Azért, mert így egy újabb túsz élete kerül veszélybe. Egyikük ugyanis velem távozik, a pénzzel együtt. Én szintén szeretném túlélni az akciót - mosolygott, de most már, ennek ellenére, egyik férfi sem találta csinosnak.

- Szóval csak a pénz kellett maguknak... - sóhajtott a De Folla. Volt valami lenézés a hangjában, de kissé meg is könnyebbült.

A nő ránézett, ám nem szólt. Davidnek támadt egy olyan érzése, hogy „Szicília" szívesen mondott volna valamit, de meggondolta magát.

- Ki legyen a túsz? - kérdezte Palmer.

- Maga! - közölte amaz habozás nélkül. Palmer kissé elsápadt, de keményen tartotta magát. A szőkés férfi összeszorította ajkát, mintha attól tartana, meggondolatlan szavak csúsznak ki rajta. A technikusok hallgattak - súlyosnak tűnt ez az ijedt csönd.

David sebesen gondolkodott. Átlátta már „Szicília” taktikáját, vagy legalábbis úgy vélte. Nem tűnt túl bonyolultnak, amit a nő kigondolt - ha ugyan ő találta ki. Ő maga elviszi túszként azt az embert, akiről már tudja, hogy az Alagút biztonsági felelőse. Vagyis azt, aki lenti társai ellen vezérli az akciót. Így mintegy „fej nélkül” marad az Alagút biztonsági szolgálata, és nem sokkal később - ha igaz, pontosan egy óra múlva - a feljövő rablók eltávolítják - szintén túszként - az Alagút általános igazgatóját, aki parancsokat adhatna ki, és a mérnököt, aki az Alagút minden porcikáját a legjobban ismeri. De Folla nélkül elég nehézkes lesz ismét beindítani a forgalmat. „Persze, hívhatnak majd be valaki mást” - gondolta még David. Az is ott motoszkált a fejében, miért akarják ezek minél tovább zárva tartani az Alagutat. Más terroristáknak az lett volna a tervük és az érdekük, hogy minél hamarabb megszabaduljanak kellemetlen helyzetüktől, fölöslegesen ne növeljék a veszélyt, hogy felmarkolják a váltságdíjat, és eliszkoljanak, amilyen gyorsan csak lehet. Ezek nem így tesznek. De miért...? Mi lehet emögött?

- Nem mehetnék én? - kérdezte hirtelen David. Csak a nő arcát figyelte: - Palmer úr helyett, például. Vagy De Folla helyett...
- Nem! - vágta rá amaz gyorsan, talán túl gyorsan. Mintha félne eltérni egy előre jól kidolgozott tervtől... Ennyi elég is volt Davidnek... Tehát jól sejtette. Ezek azt akarják, hogy távozásuk után megbénuljon az Alagút közlekedése. Legalábbis jó ideig. Mintha ráadásul üzleti károkat akarnának okozni a konzorciumnak, méghozzá nem kis károkat. Mi érdekük rejlik abban, ha az Alagutat nem délután, hanem esetleg csak estefelé képesek ismét használhatóvá tenni? És ott maradnak a közepén az aknák is!

David Resnicknek valami bűzlött. Nem tudta még, mire megy ki a játék, de érezte, a képlet nem olyan világos, amilyennek „Szicília” próbálja beállítani.

- Maga jön! - mondta ismét határozottan a nő a felügyelőnek. - És ne próbálkozzon semmilyen trükkel! Hord fegyvert magánál?

Palmer Davidre pillantott, aki bólintott. „Valld be!" - sugalmazta kollégájának. A felügyelő sejtette, David nagyobb gyakorlattal rendelkezik az ilyesmiben, mint ő. Így sóhajtva és lassan előhúzta pisztolyát. Egy belga gyártmányú Browningja volt, a legjobb fajtából: M 125-ös, amit a szakértők a „műfaj" egyik remekének, és főleg: elsőrendű rendőrségi fegyvernek tartanak. A nő elvette tőle, kicsit óvatosan, nem lépve túl közel. A mozdulatból, amellyel a pisztoly a markába csúszott, Palmer és David tudták: nem először fog fegyvert a keze. Nem lenne jó pisztolycsöve elé kerülni.

Aztán Palmer ismét Davidre nézett. Minden benne volt a tekintetében: „Csináld tovább helyettem, nélkülem, de jól!" David, ha tehette volna, azt üzente volna vissza: „Mindent megteszünk, hogy minél előbb kiszabadulj, John."

- Vegyen fel két zsákot! - parancsolta a nő, majd az ajtó mellett álló Carvinnak intett: - Maga is egyet, és gyerünk! Induljanak előttem! Davidnek nem maradtak kétségei: ez a nő tudja, mit akar, és óvatos, Ő maga hozzá sem nyúlt a zsákokhoz. Másokkal viteti, hogy mindkét Keze szabad legyen. A retikülje bőrszíjon függ a vállán, kezében a fegyver. Ha valaki kétségbeesetten rávetné magát, megjárná. Ez nem habozna lőni, az egyszer biztos - ezt mindnyájan érezték. Ahogy elfordult, a technikusok szintén mozdultak - az ellenkező irányba. Hiába no, féltek. Sohasem lehet tudni, nem egy őrülttel állnak-e szemben...? Davidnél nem volt fegyver, de ha lett volna, sem folyamodik használatához. Még nem jött el az ideje. Közben erősen töprengett, mit tehetne, hogy megtudják, hová viszi „Szicília" Palmer felügyelőt? Ezalatt Carvin és Palmer kiment az ajtón. A nő még egyszer hátranézett; Daviden kissé tovább időzött a tekintete, mint a többieken, aztán gyorsan megfordult, és bevágta maga után az ajtót. Sejtették, futva megy amazok után.

Amint magukra maradtak, némán álltak egy másodpercig, mintha rémes varázslat hatása alá kerültek volna.

Természetesen nem mindenki. Azon a másodpercen túl azonban David Resnick csöppnyi időt sem hagyott senkinek:

- Mozgás! Habay, hívja a francia rendőröket, vessenek be minden műszaki eszközt, figyeljék - ha kell, az itt horgonyzó hajók radarjaival -, hová megy a helikopter! A szárazföld felett a katonai támaszpontokról követhetik, hacsak nem száll túl alacsonyan... De Folla, szóljon az embereimnek odalent! - Ő maga addig az ablakhoz sántikált. Nézte a leszállóhelyet, amelyen egy zöldre festett, közepes méretű helikopter, egy Scout állt, amit a brit hadsereg is használ. David nem számított igazi szakértőnek az efféle légi járművekkel kapcsolatban, de mivel aktív korában és mostanában gyakran ült helikopterekben, hát sokat tudott róluk. A közlekedési és harci eszközök iránt érzett mániája miatt pedig folyamatosan gyűjtötte a szakadatokat, aminthogy a tankokról vagy az atomtengeralattjárókról szintén olvasott egyet-mást. A Scout-Wasp gép Westland-gyártmány volt, és a szakmabeliek azt mondják rá: többcélú könnyűhelikopter. Létezik szárazföldi és tengeri változata, sokrétűen használható, és mindössze egyetlen pilóta kell hozzá. Egy hajtóművel rendelkezik, 4-5 utast szállíthat...
- Jelentkeztek telefonon az emberei, uram! - kiáltotta De Folia. David még látta, hogy peregnek a forgószárnyak; előbb ezüstös tárcsa csillant a jármű fölött, aztán az is eltűnt, s már csak három másodperc kellett, hogy a gázturbinás sugárhajtómű sebesen felemelje a gépet. Carvin odalent állt, a helikopter után nézett, aztán megfordult, és elsietett. David kezébe vette a kagylót.
- Mader?
- Igen - hallotta barátját odalentről. Furcsa volt elképzelni, hogy Mader és a fiúk huszonvalahány kilométerrel távolabb, és százegynéhány méterrel a Csatorna felszíne alatt tartózkodnak, egy keskeny betoncsőben. David innen is látta a tengert. A La Manche vize csöndesen hullámzott, a parton ringtak a kikötött jachtok. Megint kifelé igyekezett egy nagy komphajó.
- Egy órán belül amazok elindulnak Fréthun, vagyis a francia part felé. A három nőt ugyancsak viszik, nyilván.

- Az aknákat pedig itt hagyják. Várjuk meg, míg eltávolodnak?
- Nem. Csak a végső esetben, ha sehogyan sem tudjátok őket kicserélni a műaknákra. Valami nem tetszik nekem, érted, Mader? Rossz előérzet nyomaszt... Ezek még szeretnének valami disznóságot csinálni az aknákkal, az a gyanúm. Ha pedig... - egy pillanatra elhallgatott, ám ezt sem céltalanul tette. Madernek ennyi is elég volt:
- Maradjunk rádiókapcsolatban, rendben?
- Igen - egyezett bele David azonnal. - Ha nem lesz más kiút, parancsot adok, rá, és kezdődhet a tűzharc. A körülményeket te ismered. Ha ideszólsz, hogy nem megy semmiképpen, csináljátok. De az aknákat előbb hatástalanítani...! Végső soron most te döntesz, Mader.
- Oké! - Egyszerre tették le a kagylót. David a belépő Carvinra nézett:
- Kitaláltam egy feladatot magának.
- Parancsoljon - mondta a fiatalember szolgálatkészen. Senki sem vonta kétségbe egyetlen pillanatig sem, hogy a körülmények változása folytán David Resnick vette át a biztonsági szolgálat vezetését - ő, aki nem is dolgozik a konzorciumnál! De erre Habay sem ügyelt. Megint ott állt David mellett, és reszkető szájszéllel nézett a kommandósra:
- A francia rendőrség... megtesz minden tőle telhetőt... azt ígérték - suttogta. David szánakozva pillantott rá. De nem maradt ideje sajnálni ezt a valójában még nem idős embert. Habay-t megtörték az eddigi események és az a tudat, hogy a terroristák tűsznak szemelték ki. Ráadásul nem most, nem rögtön kell vállalnia ezt a veszélyes állapotot, hanem még várnia is kell rá...! Ez a várakozás idegőrlő lesz, tudta. Szinte érezte, hogyan foszladoznak az idegszálai, hogyan ér egyre kevesebbet mint ember és mint igazgató. Mi lesz vele ma estére? Egyáltalán, megéri-e...? Kinézett a tengerre; odakünn erősen sütött a délutáni nap, a világ szép, sőt gyönyörű volt... Habay szemét elfutotta a könny; gyorsan zsebkendőt vett elő, és úgy tett, mintha a verejtékét törölgetné az arcáról. Amikor a kendő szélén kipillantott, egy tekintettel találkozott a szeme. David vetett rá egy kutató pillantást, majd gyorsan elfordult.

Habay nem sejthette, mire gondolt a kommandósok főnöke. „Ez az ember nem lehet túsz, mert még tragédiát okoz. Bármelyik pillanatban összeroppanhat, és valami őrültséget csinál amazoknak a kezei között. Akkor aztán kinyírják őt is, De Follát is.”

Habay ismét a tenger felé fordult, és agyában tovább kergették egymást a nyugtalan gondolatok. Még egy órát várnia kell, és utána... Hová vitték Palmert, és mi lesz az ő sorsa?

David valahová a távolba nézett. A helikopter kiröppent a tenger fölé, és eltűnt a párás ködben. Délután három óra volt. A férfi szeme összeszűkült, amikor megszólalt:

- Azt hiszem, a rendőrség semmit sem tehet. Palmer a terroristák foglya, és ki tudja, kiszabadul-e egyáltalán...?

A fréthuni állomásra már nem érkeztek szerelvények. A francia vasúttársaság végre intézkedett: az egész calais-i körzetből kivezényelte a vonatokat, új szerelvényeket pedig nem engedett be. De az előzőleg odacsődült emberek még mindig ellepték a peront. A legtöbben nem is franciák voltak - Európa számos országából érkezett turisták szerettek volna a legolcsóbb módon, vonaton átjutni Nagy-Britanniába, és úgy vélték, kivárják, míg elhárul az akadály. A fiatalok százával táboroztak háló- és hátizsákokon. A vízcsapoknál és a toalettek előtt sorba kellett állni, a büfések rekordforgalmat könyveltek el. De ezek az emberek idáig csak filmhíradókból ismerték a sorban állás fogalmát és gyakorlatát. Nőtt hát az idegesség.

Időnként megszólalt a hangszóró, és több nyelven közölte ugyanazt:

A terrortámadás még nem fejeződött be. Az Alagútban a forgalom szünetel. Londonba nem indul vonat... Londonba nem indul vonat...

Mader óvatosan kilesett. Tudta, mindössze jó kilométerre tartózkodnak amazoktól, s az Alagútban, ahol beszűkül a látás, ez veszélyes lehet. A támadók megpillanthatják, vagy esetleg meghallhatják őket. Sóhajtott, és az aknákra nézett. Sajnálta kissé Kimet és Elsont. Vagy harminc kilométert kerekeztek

miattuk oda-vissza, mégsem használják fel az aknákat...? De ha eszébe jutott, hogy amazok a magukéba, az igaziakba nyilván betették a detonátorokat, és egy támadásnál valamelyik fickó, ha megsebesül például, bosszúból akár önmagával együtt felrobbanthatja az Alagutat... Nyilván van náluk legalább egy távirányító készülék, amely az összes aknát felrobbanthatja. Odaveszik akkor mind a három csoport: a túszok, a kommandósok és a terroristák. Az Alagút pusztulásáról nem is beszélve. Akkor aztán nem fél napig, hanem esetleg évekig sem működhetne ez a technikai csoda.

A férfi felnézett. Milyen szépen megmunkált betoncső ez! „Kár is, hogy ilyen sima” - szólalt meg lelkében a kommandós szakember. Ha legalább száz méterenként lenne valahol egy kitüremkedés, egy kiálló perem, még ha csak fél embernyi széles is... Nem háborogna a lelkiismerete, hogy előre kell küldenie a fiúkat. Persze, ő ugyancsak velük megy.

Látta az egyik szélső alagutat. A vasúti síneket szinte teljesen beépítették az alsó, sík betonba. Amikor erre száguld a vonat, vajon mit lehet hallani? Azt mondják, kétszázötvennel megy, vagy még gyorsabban.

Mader néhány lépéssel ismét a szervizalagútban termett. A pontos adatokra mindig nagy hangsúlyt fektetett, hiszen adott esetben sok minden múlhatott ezen - például az életük. Míg a kinti vonatalagutak átmérője hét és fél méter, a szervizalagúté kevesebb mint öt méter, pontosabban négy-nyolcvan volt. Itt nem menne el egyik vonat sem... Hol próbálkozzon? Odaintette a fiúkat, és halkan tanácskoztak. Még lépéseikkel sem vertek zajt. Mindnyájan tornacipőt viseltek, éppen a helyszín és a helyzet különlegessége miatt.

- Indulunk előre! mondta végül Mader eltökélten. Tudta, senki sem ellenkezik majd. Aki kommandós, azért választotta ezt a pályát, hogy minden esetben felvegye a harcot. Még akkor is, ha az reménnyel alig kecsegtet. Nézte Ahmedet, Kimet, Elsont, Lannert és Patet. Hatan voltak, hat aknával. "Amazoknál ugyancsak hat található" - jutott eszébe, s keserűen elmosolyodott. - Én és Lanner leszünk az első pár. Egyikünk az egyikben, másikunk a másikban rohan előre egy műaknával a

kezében. Cél: az utolsó előtti összekötő folyosó. Ha eljutunk odáig mind a hatan, félig nyert ügyünk lesz.

- És ha nem? kérdezte Elson. - Ha kinéznek, és meglátják valamelyikünket?

- Egyszerre csak egyet vehetnek észre - felelte gyorsan Mader. - Annak pechje lesz. De akkor aztán ne sajnálja a töltényt, semmiképpen se várja meg, míg amazok lőnek elsőnek!

Ez nem tetszett nekik, látta az arcukon. De ezt kellett mondania.

- Második pár: Ahmed és Pat. Harmadszorra jöttök ti - nézett Kimre és Elsonra. Tréfálni is próbált: - Aztán nehogy itt hagyjátok a műaknát! Gyerünk!

Az egyik alagútsarokra Lanncr állt ki, a másikra Mader. Kilestek, majd megnyugtatóan intettek egymásnak: sehol senki. Az alagutak itt csak enyhén kanyarodtak... Mader startolt. Tudta, vele párhuzamosan, huszonvalahány méterre tőle, de számára láthatatlanul, az osztrák ugyanúgy rohan, ahogyan ő. Bal kezével viszi a meglehetősen könnyű aknát, jobbjában előreszegezve az Uzi, és füle mellett szinte süvít a levegő.

Mader tornacipős lába majdnem nesztelenül csapkodta az aszfaltot. „Mennyi lehet még...? - zakatolt az agyában. - Száz métert biztosan megtettem már. Kezdődött a finom, eleinte alig észrevehető lihegés. Futott tovább. Szemét le nem vette a betoncső bal széléről, amit valahol nagyon messze, majdnem egy kilométerre látott maga előtt.

Gyorsan rohant, és hamarabb ért oda, mint hitte volna. A háromszázhetvenöt méter most - amikor még egy csöppet sem volt fáradt - egészen kicsiny távolságnak tűnt... Beugrott a következő összekötő folyosóba. Alig vetette hátat a falnak, a másik oldalról neszt hallott. Azonnal ráfordult a fegyverrel, ujja a ravaszon... Aztán megkönnyebbült.

Lannerrel nézett farkasszemet. Az is ugyanígy állt a falhoz tapadva, Maderre szegezett Uzival...

- Oké, kisfőnök - mondta az osztrák halkan. Mader csak intett, és kinézett. Előbb előre - senkit sem látott. Beleszólt a gallérjába tűzött mikrofonba:
- Jöhettek.

Lanner és Mader szinte beleolvadt az Alagút szélébe. Fegyverük csövét kidugták, de csak épphogy, s mindössze fél szemükkel lestek előre. A hátuk mögött futva közeledett a következő páros, Ahmed és Pat. Ha felbukkannának a terroristák, lőniük kell, különben azok találják el az övéiket.

Befutott a második páros. Kissé lihegve álltak meg mellettük. Mader Lannerre nézett:
- Tovább!

Megint futottak. Mader egyre szaporábban szedte a levegőt, s jól érezte azt is, hogy a sebessége nem ugyanolyan, mint eddig volt. Bal kezéből az akna minduntalan ki akart csúszni, ezért erősen szorította. Száz méter. Kétszáz. Csak ki ne pillantson valaki amazok közül... Talán nem hallják meg a lépteit. És mi lesz, ha kinéznek Lanner alagútjában? Erről nem beszéltek, mert teljesen természetesnek tűnt a dolog. A másik futó tovább rohan, tovább *kell* rohannia, nem állhat meg. Minél előbb el kell érnie a következő összekötő folyosót, amely menedéket nyújthat neki.

Már nagyon lihegett, amikor végre beesett a folyosóra. Érezte, sok volt ez egyszerre. Attól tartott, hogy erejét veszti, mire elkezdődik az igazi harc. Aztán kiegyenesedett halkabban lélegzett, fegyelmezte magát. Végül is kommandósok, akiknek napokig ki kell bírniuk étlen- szomjan, ha úgy hozza a sors. Semmilyen erőfeszítés nem fáraszthatja ki egykönnyen őket.

Közben megjött Lanner. A másodperc ezredrészéig ismét egymás felé fordultak a fegyvercsövek...

- Gyertek! - mondta aztán Mader a mikrofonba.

Ahogy az előbb háromszázhetvenöt méterrel távolabb, úgy most itt biztosították hátul rohanó társaikat. Amikor aztán Ahmedék megérkeztek, Mader utasította a harmadik párost. Ezzel szintén eltelt néhány perc. Ezalatt ők pihentek,

csillapodott a lihegésük. Kis idő múlva Elsonék is befutottak. Már csak egyetlen összekötőfolyosó távolsága választotta el őket a terroristáktól. Mader kilesett a középső folyosón, és meglátta őket.

Palmer a pilóta mellett ült, akinek nem láthatta az arcát. A bőrsapka és a szája elé húzott mikrofon meglehetősen eltakarták előle azt. De most nem ez érdekelte igazából a felügyelőt. Háta mögött ült „Szicília”, a pénzes zsákok mellett. Palmer nem látta, de tudta: változatlanul rá fogja a fegyverét. „A pilóta ugyancsak az ő emberük” - gondolta gyorsan, és lenézett. Már a tenger fölött repültek, nyugat-északnyugatra, mintha minél előbb szeretnék elérni ... mit is? Hová mennek? Angliába vagy valamilyen hajóra?

A felügyelő észrevette, hogy meglepően alacsonyan száll a gép. Ajkába harapott, bosszúsan. Ezek mindenre gondoltak...! Így aligha észlelik őket a radarok. Márpedig Resnick azóta értesítette a francia és az angol rendőrséget, azok pedig biztosan segítséget kérnek a légierőtől. Mire mindez lejátszódik, beletelik minimum tíztizenöt perc. Ilyenkor az idő a legfontosabb tényező. A helikopter pedig - Palmer nem ismerte a típusát, paramétereit, mindeddig soha nem volt szüksége ilyen adatokra - sebesen száguldott Anglia felé. A férfi mélyeket lélegzett, remélte, így megnyugszik. Hát eljött az idő, hogy tússzá vált...? Negyvenéves, és még annyi dolga lenne az életben. Palmer felügyelő nem akart meghalni.

Szerette volna felbecsülni a sebességet. Azt azért tudta, hogy a helikopterek manapság, a kilencvenes években olykor a négy-ötszáz kilométeres sebességet is elérik óránként, tehát egyre fogyott a reménye, hogy most bármilyen külső erő közbeavatkozhat.

Palmer megint lenézett. Alattuk a végtelen tenger, de előttük hirtelen felbukkant egy fekete pont. A nap majdnem teljesen nyugatról sütött, és a vízre vetülő hatalmas aranyos fényfolt közepén táncolt az a szögletes fekete test. Aztán a helikopter némileg irányt változtatott, közeledett ahhoz a tárgyhoz, de mintha óvatosan, kissé ferdén repült volna. Mintha attól tartanának, valami nem lesz rendben...

A pilóta sisakjában megszólalt a rádió, s Palmer villámgyorsan elemezte a helyzetet. Lehet, hogy a lenti hajóval állnak összeköttetésben? Esetleg leszállnak oda? Mindössze annyit érzékelt a szeme sarkából, hogy a nő hátul, a zsákok felőli oldalon kinyitja az ajtót. A hajó fél percre eltűnt Palmer szeme elől, aztán ismét megpillantotta, majdnem alattuk úszott. Csatornajáró komphajó, a nagyobbak közül. Látta két szélén, az oldalfedélzeteken az embereket - most szinte minden arc feléjük fordult -, s középen az autókat, amelyek nyilván több szinten sorakoztak egymás alatt. Az egész csak egy villanásnyi ideig tartott, aztán már nem tudhatta, mi történik alatta és a háta mögött.

Denbigh kapitány az ajkát rágta. Nagyon kényelmetlenül, sőt mondhatni, kínosan érezte magát. Nem szerette az efféle dolgokat. Most ott állt a kapitányi hídon - szokásává vált, hogy míg a hajó a Csatornán haladt, nem ment le innen -, és nézte a hajófar fölött lebegő zöldes helikoptert.

- Ne álljunk meg, uram? - kérdezte mellette a kormányos, miközben a radarernyőre vetette pillantását. Négy pontot is látott a hajó haladási útvonalán. Az egyik a testvérhajójuk volt, ugyanolyan komp, mint az övék, ez szembe jött. Két pont északról ment délre, feltehetően kereskedelmi hajók lehettek. A negyedik egy közelben elhaladó jacht volt, amelynek ablakai idáig csillogtak, tisztán látták fényesre tisztított rézveretes falait. „Valami szupergazdag pasasé lehet” - gondolta gépiesen a kormányos. Ez a radarkészülék különben már a legújabb nemzedékhez tartozott; színes képet adott, és minden objektum feltűnésekor automatikusan és azonnal kiírta a távolságát, haladási irányát, valamint sebességét. Mindez nagyon megkönnyítette a tengerészek dolgát.

- Ne! - közölte Denbigh. - Az nem szerepelt az utasításban.

Az első tiszt nem fűzött kommentárt a kapitány szavaihoz. Ő ugyancsak itt tartózkodott, amikor tíz perccel ezelőtt megszólalt a rádió, és a főnökség jelentkezett. A tulajdonosoknak saját rádiójuk működött Doverben, amely persze nem kereskedelmi, csupán hajózási rádióként üzemelt, és a társaság kompjaival tartotta a kapcsolatot, valamint vette

a túlparti üzeneteket. Amikor őket hívták, Denbigh parancsára az első tiszt jelentkezett Dovernek.

Negyedóra múlva várható egy helikopter, amely különleges és fontos postát hoz a hajóra. Kérem, adják át a fedélzeten tartózkodó megbízottunknak, Mr. Gollingnak.

Nem kellett keresniük ezt a Gollingot. Mire a közlemény elhangzott az éterben, ő már ott toporgott a híd alsó feljárójánál, és a másodtiszt vezette ide. Golling különben meglehetősen ellenszenvesen viselkedett, úgy kezelte a tiszteket, mintha azok csak miatta léteznének. Denbigh megnézte magának a férfi dús, vörhenyes haját és ugyanolyan bajuszát; maga sem tudta, miért, de kényelmetlen érzése támadt. Az a haj paróka is lehetett, a bajusz pedig álbajusz. Golling egyetlen szóval sem árulta el, miről van szó, még csak nem is célozgatott. Természetesnek vette, hogy a komphajó személyzete köteles teljesíteni utasításait. Éreztette velük, ő szintén a társaság alkalmazottja, és ugorjanak minden intésére...

Denbigh különben sem akart vele ellenkezni. Túl régóta dolgozott ugyanannál a cégnél, semhogy éppen most kezdjen el akadékoskodni. Mindenesetre alaposan szemügyre vette ezt a Gollingot, aki harmincöt-negyven lehetett, s meglehetősen jól öltözött.

Töprengéséből az első tiszt riasztotta fel:

- Mi lesz a csomagokkal? - kérdezte. Látták, hogy a helikopter a hátsó bal fedélzet fölött lebeg. Golling már ott tüsténkedett, egy odarendelt matróz segítségével kapta el a magasból zuhanó zsákokat. Denbigh azt figyelte, hogyan lapulnak le az amúgy sem nagy hullámok a rotorok szelétől. Aztán a helikopter felröppent, és elhúzott a brit partok felé. A komphajó tovább haladt Dover irányába.

Golling a matróz segítségével levitte a zsákokat az alsó kettes szintre. Itt bérelt fülkét. A matróz aztán elment - Golling közepes borravalóval jutalmazta szolgálatait -, majd, amint magára maradt, villámgyorsan tevékenykedni kezdett. Tudta, fél óra sem telik bele, és a komp partot ér. Két nagyobb, üres bőröndöt vett elő. Átrakta beléjük a zsákokból a bankjegyeket, aztán kinyitotta az ajtót. Kinézett. Senki sem járt a közelben. A

bőröndöket a keskeny fémlépcsőn levitte az autótárolóba; jó előre gondoskodott arról, hogy a kocsija a kijárathoz egészen közel álljon. A két bőröndöt betette a csomagtartó aljára, rá néhány strandholmit dobott, és pár - szemlátomást Franciaországban vásárolt - értéktelen apróságot. Aztán visszament a fülkébe; levette vörhenyes álbajuszát és parókáját, és más színű ruházatot öltött magára. Az immár fölöslegessé vált holmikat a fülke ágya alá rejtette. Letörölte az ujjlenyomatait, és kiment levegőzni a fedélzetre. Vigyázott, ne vegye észre senki, hogy abból a fülkéből jött, amelyet Golling néven bérelt. Ide már úgysem tér vissza. Valójában megszűnt létezni ezen a hajón, bár a teste még itt volt. De most másként hívták, más névre szóltak a papírjai, és máshogyan nézett ki.

Felment a jobb felső fedélzetre, és a fehéren cikázó sirályokat bámulta. A komp gyorsan haladt, és már mindnyájan szabad szemmel is jól látták Dover fehér szikláit.

Mader intett Patnek:

- Nézz ki! - súgta. - Látod őket? Mindet?

Pat olyan óvatosan mozgott, mint egy kígyó, ha zsákmányra les. Arca alig bukkant ki a betonfal mögül, és rögtön vissza is húzta. Mader tudta, az ausztrálnak ennyi elég, hogy valósággal emlékezetébe fényképezze a látottakat.

- Négyet számoltam meg - mondta aztán. Kim és Lanner állt mellette. A másik oldalon ott volt már Elson és Ahmed, éppen letették a műaknákat.
- Tehát egy őrködik. Jó lenne tudni, melyik oldalon.

- Ott ülnek a szervizalagút közepén, és abban bíznak, hogy vagy négyszáz méterre ellátnak, tehát nem érheti őket meglepetés - vélte Pat.

- Két dolog között választhatunk. - Mader az imént beszélt ismét Daviddel, s töprengve nézett maga elé- - Vagy nem csinálunk semmit, amíg ezek innen el nem mennek az elektrokocsival, amellyel jöttek. Állítólag a francia part felé indulnak majd, hogy ott kicseréljék a női túszokat az Alagút-konzorcium két vezetőjére.

- Akkor fölösleges cselekednünk - jegyezte meg Elson, de a hangjában egy kis csalódás rezgett. - Megvárjuk, míg

eltávolodnak pár kilométerre, aztán hatástalanítjuk az aknákat, és...